

врѣмѣ, та неговата кравичка се отелила — родило се едно теленце. Много обичалъ нашъ Иванъ кравичката и теленцето си. Веднѣжъ той завелъ говедата да пасжтъ край единъ балканъ. По едно врѣме гледа, че неговата кравичка и теленцето му се изгубили. Тръгналъ Иванъ да ги търси и ги намира вжтрѣ въ балкана. Намѣрили си една хубава зелена трѣвица, пасжтъ си самички. Като поразгледалъ на около, Иванъ видѣлъ тамъ на страна едни хубави, лѣскави камъни. Взелъ отъ тѣхъ нѣколко, пробилъ имъ дупки, направилъ единъ герданъ и го окачилъ на теленцето на шията. Окачилъ по единъ камъкъ и на рогата на кравата. Пъкъ то да било *безцѣнни камъни — елмази*.

Подкаралъ Иванъ кравата и теленцето си и ги закаралъ при другитѣ говеда. Да се случи, че да минжтъ отъ тамъ нѣколко души царски хора. Като съгледали камънитѣ по шията на теленцето, зачудили се: тѣ ги познали, че сж *безцѣнни* и поискали отъ Ивана да имъ ги продаде. Давали му една шепа жълтици, ала той не скланялъ. И тѣй му се молили и инѣкъ му се молили — не, нече.

Тогасъ тѣ го попитали, отъ гдѣ е взелъ тия камъни и той имъ казалъ, че ги набралъ татѣкъ хе, въ планината. Тѣ го помолили да ги заведе на него мѣсто, та да си набержтъ и тѣ. — „Ба, ами кой ще ми варди кравата и теленцето?“ — Рекълъ Иванъ. — „Не бой се, ний ще оставимъ чѣвѣкъ да ги пази, ти само ела съ насъ, та ни кажи мѣстото.“ Най-подиръ Иванъ се съгласилъ. Оставилъ едного да пази говедата и трѣгнали. Отишли на мѣстото, гдѣто Иванъ намѣрилъ лѣскавитѣ камъни, ала царскитѣ хора не можели да ги виджтъ, защото нѣмали късметъ. — „Гдѣ сж бре Иване, камънитѣ?“ — „Ей ги е, не ги ли виждате.“ — „Че ний виждаме, ама прости камъни, не сж като твоитѣ.“ Тогавъ Иванъ ги завѣлъ на едно мѣсто, дѣто имало единъ голѣмъ камъкъ. Отчупили тоя камъкъ и що да виджтъ: пълно съ *безцѣнни* камани, малки и голѣми, сини, червени, зелени и други. Взели, колкото можели да вземжтъ царскитѣ хора и пакъ